

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: G. K. I.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. scr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2009, č.j. MV-6953-3/OAM-2009,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.3.2009 č.j. MV-6953-3/OAM-2009 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 2.3.2003, č.j. MV-6953/3/OAM-2009, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ředitelství služby cizinecké policie České republiky ze dne 22.12.2008, č.j. CPR-14722-1/ČJ-2008-9CPR-V214 o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí, kterým měla být zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území ČR.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný správní orgán ze zjištění, že rozhodnutím oddělení cizinecké policie Frýdek-Místek ze dne 3.12.2005 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, přesto žalobce území České republiky neopustit, neboť dne 25.11.2005 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, přičemž řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo ukončeno dne 14.8.2007, kdy nabylo právní moci rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu o zastavení řízení. Následně bylo rozhodnutí o správním vyhoštění změněno rozhodnutím Inspektorátu cizinecké policie Mosty u Jablunkova ze dne 8.1.2008 a to podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že se na žalobce vztahuje důvod znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Následně dne 20.10.2008 žalobce požádal o vydání nového rozhodnutí, kterým se měla zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Důvodem bylo, že žalobce dne 27.1.2007 uzavřel sňatek s paní I. Pavlou, rozenou T., státní příslušnicí České republiky, se kterou očekávají narození dítěte. O žádosti žalobce rozhodl správní orgán I. stupně usnesením ze dne 22.12.2008, jímž řízení o této žádosti zastavil podle § 102 odst. 4 správního řádu, neboť dospěl k názoru, že nebyla splněna jedna z podmínek nezbytných pro aplikaci ustanovení § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť neuplynula polovina z doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Správní orgán I. stupně vyšel ze skutečnosti, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 9.12.2005, v té době však probíhalo řízení o mezinárodní ochraně, které bylo pravomocně ukončeno dne 14.8.2007 rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. V důsledku této právní překážky bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné a stavěl se běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Tato doba počala běžet dne 15.8.2007 a uplynula dne 29.1.2008, kdy nabylo právní moci nové rozhodnutí, v němž bylo konstatováno, že se na žalobce vztahuje překážka vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Tímto dnem se opět přerušil běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, proto správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že uplynulo pouze 168 dní z této doby, tj. méně než půl roku.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že správní orgán porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v žádosti o vydání nového rozhodnutí. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 a odst. 4 správního řádu a s mezinárodními závazky, které České republice vyplývají z ratifikace Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a nevypořádal se ani s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 39/2007-72, podle kterého není nutno, aby cizinec z území České republiky vycestoval, pokud žádá o vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Namítal, že se správní orgán nezabýval právem na ochranu rodinného a soukromého života žalobce, kdy vycestování z České republiky není možné právě z důvodu existence rodiny a soukromých vazeb na území.

K uvedeným odvolacím námitkám žalovaný odkázal na novou úpravu, kdy s účinností zákona č. 428/2005 Sb. byla od 24.11.2005 upravena vykonatelnost rozhodnutí, tedy počítání doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. Na základě této zákonné úpravy došlo ke změně počítání doby správního vyhoštění a byl změněn nežádoucí stav, kdy cizinec po dobu, která mu byla rozhodnutím o správním vyhoštění uložena, pobýval na území ČR jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany a nemusel tudíž respektovat povinnost vyplývající z rozhodnutí. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění a počíná v souladu s § 74 odst. 2 správního řádu běžet nejpozději uplynutím lhůty stanovené k vycestování cizince z území. Tato doba neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodu § 119 odst. 4 a 5, § 172 odst. 3 a § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona o azylu, a do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nelze započítávat dobu, po kterou cizinec na území pobývá v souladu se zákonem, to je např. z důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zákon o pobytu cizinců, stejně tak jako zákon o azylu konkrétně definují případy, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné. Důvody suspendování výkonu rozhodnutí jsou výslovně stanoveny a aplikují se přímo ze zákona. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo vykonatelné od 15.8.2007 do 28.1.2008, tj. od ukončení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany do nabytí právní moci rozhodnutí, kterým je konstatována nemožnost

vycestování cizince z území, což je celkem 168 dní, a proto nebyla splněna jedna z podmínek pro aplikaci ustanovení § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále dodal, že vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí podle § 120a odst. 2 zákona a to se stalo v případě žalobce. Podle § 120a odst. 6 zákona je pak cizinec oprávněn požádat ministerstvo o udělení mezinárodní ochrany a podle § 120a odst. 7 zákona platnost rozhodnutí o správním vyhoštění zaniká, je-li rozhodnutí, kterým se uděluje azyl nebo doplňková ochrana, platné po stanovenou dobu.

Z uvedených důvodu žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě žalovanému vytkl porušení celé řady ustanovení správního řádu, týkajících se zjišťování skutkového stavu věci s tím, že žalobce naplnil podmínky ustanovení § 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. pro vydání nového rozhodnutí, jímž by bylo zrušeno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Podle jeho názoru byla splněna podmínka uplynutí poloviny doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území a správní orgány pochybily, pokud dobu požadovanou ustanovením § 122 odst. 6 písm. a) zákona neoprávněně vykládají příliš rozšiřujícím způsobem, když uvádějí, že lhůta podle tohoto ustanovení běží, jen pokud je rozhodnutí vykonatelné. Ze zákona nevyplývá, že lhůta podle § 122 odst. 6 běží pouze v době, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Na rozdíl od správního orgánu je žalobce toho názoru, že pokud se po dobu, kdy byl žadatel o mezinárodní ochranu či v současné době, kdy pobývá v ČR na základě víza strpění, neboť se na něj vztahují důvody znemožňující vycestování, staví vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, toto nemá vliv na běh lhůty podle § 122 odst. 6 citovaného zákona. Žalobce poukázal na ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého doba, po kterou nelze umožnit vstup na území je stanovena dobou platnosti rozhodnutí. Dle žalobce pokud se tedy po určitou dobu staví vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění, nestaví se v žádném případě platnost či právní moc rozhodnutí a tyto termíny je nutné odlišovat. Vykonatelnost rozhodnutí na rozdíl od platnosti či právní moci správního aktu znamená uskutečnitelnost správního aktu, schopnost vyhovovat důsledky v něm předvídané. Pokud tedy během některých dob byla pozastavena vykonatelnost rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, neznamená to automaticky stavění běhu lhůty podle ustanovení § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce upozornil na to, že jednotlivá rozhodnutí správního orgánu jsou ve vzájemném logickém rozporu. V rozhodnutí ze dne 8.1.2008 správní orgán stanovil, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, avšak pro to, aby rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo zrušeno, požaduje, aby toto rozhodnutí bylo vykonatelné. To znamená, že by žalobce měl opustit Českou republiku. V tomto směru již poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. IAs 39/2007-72, podle něhož není potřeba, aby pro to, aby mohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění zrušeno, cizinec ze země vycestoval. Žalobce uvedl, že v České republice je již dostatečně integrovaný, má zde dobrou práci a případně nová žádost o mezinárodní ochranu navazující na ustanovení § 120 odst. 6 zákona o pobytu cizinců by znamenala, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nebude moci opět několik týdnů, či dokonce možná měsíců vykonávat výdělečnou činnost, což považuje za nepřiměřený zásah do jeho oprávněných zájmů, jakož i do zájmů jeho manželky a celé rodiny. Pokud může na území ČR nadále pobývat, nepovažuje za spravedlivé a přiměřené, aby existovalo rozhodnutí o správním vyhoštění. V řízení namítal, že správní orgán neposoudil okolnosti jeho soukromého a rodinného života. Ty jsou novými skutečnostmi, které je třeba zohlednit z hlediska pominutí důvodu správního vyhoštění ve

smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 39/2007-72. Je-li nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tím spíše musí být takový tvrzený zásah posouzen u žádosti o zrušení takového rozhodnutí.

Žalobce poukázal na to, že v důsledku překážky, která brání jeho vycestování z České republiky a jiné formy úpravy pobytu na území ČR nejsou dostupné, je toho názoru, že jedinou cestou je odstranění tvrdosti zákona zrušením rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce má deklarovanou možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a je pravdou, že v ustanovení § 14a zákona o azylu lze nalézt, že za vážnou újmu lze považovat také rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR. Na druhou stranu toto ustanovení není jednotně přijímanou doktrínou. Jde pravděpodobně o nesprávnou transpozici článku 15 směrnice Rady 2004/83/ES, takže podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze považovat za řešení žalobcovy situace.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán popřel oprávněnost žalobních důvodů. Podle názoru žalovaného ke zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nebyla splněna podmínka uplynutí poloviny z doby nebo alespoň 3 roky, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území a toto bylo bezpečně zjištěno. V daném případě podle platné úpravy účinné od 24.11.2005 platí, že po dobu řízení o mezinárodní ochraně nelze správní vyhoštění vykonat, a proto určená zákonná lhůta neplyne, resp. se nepřerušuje, neboť žalobce je po dobu probíhajícího azylového řízení chráněn státem a jeho pobyt je legalizován podle zákona o azylu. Žalovaný setrval na svém závěru, že stanovená lhůta k vycestování počala běžet 15.8.2007 a skončila 28.1.2008, tj. běžela celkem 168 dní. Žalovaný poukázal na shodné závěry v typově stejném případě, kdy Městský soud v Praze žalobu proti neprominutí správního vyhoštění zamítl pod sp. zn. 11Ca 156/2008. Stejně tak jako v uvedeném případě, také i v předmětné věci další rodinné či soukromé okolnosti nestačí pro prominutí správního vyhoštění. Žalovaný dodal, že stát poskytl dostatečnou ochranu žalobci již samotným azylovým řízením nebo vyslovením překážky vycestování a nelze zapomínat, že je na samotném cizinci a jeho svobodné vůli, za jakých okolností opustí zemi původu, za jakých okolností uzavře manželství, vědom si toho, že za nedovolený pobyt má vyslovenu sankci správního vyhoštění a tyto okolnosti mu byly nepochybně známy. Právo pobývat na území cizího státu nenáleží mezi základní lidská práva a současně je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí cizince na své území, přičemž zmírnění tvrdosti správního vyhoštění se váže na splnění stanovených podmínek (rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 5Ca 13/200 a rozhodnutí Ústavního soudu II ÚS 59/06). Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi účastníky řízení nejsou sporná skutková zjištění, která se týkají vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, dále doby, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci, a i vydání rozhodnutí, jímž bylo podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců změněno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z důvodu znemožňujícího vycestování žalobce podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Je však sporné, zda se do doby zákazu vstupu vyhoštěného žalobce na území ČR započítávalo i období, kdy nebylo možné rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat.

Podle ustanovení § 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. platného v rozhodné době, policie může na žádost občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka vydat nové rozhodnutí 5d), kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina nebo alespoň 3 roky z doby, po kterou nelze občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území.

Podle § 118 odst. 1 věty první a druhé zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném v rozhodné době správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Doba vycestování z území se nestanoví, pokud je cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.

V daném případě neměla být naplněna podmínka uplynutí alespoň poloviny z doby 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území. K uvedené sporné otázce soud nemá důvody, aby zpochybnil dosavadní judikaturu Městského soudu v Praze, jakož i judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou zejména v jeho rozsudcích 4As 24/2008 a 1As 106/2010 (rozsudek rozšířeného senátu), v němž tento soud zcela jednoznačně setrval na závěrech, že správní vyhoštění jako opatření spočívající v zákazu pobytu není sankcí, ale správním opatřením, které ukončuje pobyt cizince, aniž by bylo blíže specifikováno, na jakou faktickou či právní skutečnost má být čas, resp. termín ukončení pobytu cizince na území vázán. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem, že počátek doby vyhoštění by měl být vázán na právní moc rozhodnutí. Nejvyšší správní soud poukázal na rozlišení mezi platností doby, po kterou bylo omezení stanoveno a účinností rozhodnutí. Uvedl, že zákonodárce pojem platnost rozhodnutí odstranil z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců novelou provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. a tato legislativní změna má význam pro počátek a způsob počítání doby zákazu vstupu vyhoštěného cizince na území. Toto je dle Nejvyššího správního soudu nezbytné vnímat i v souvislosti s tím, že otázka počítání doby zákazu vstupu cizince není přímo upravena právem Evropské unie. Zákonodárce pak měl v rámci vnitrostátního práva řadu možností jak změnit počátek a způsob počítání doby zákazu vstupu cizince na území. Učinil tak zákonem č. 428/2005 Sb., a to změnou ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, k níž důvodová zpráva uváděla, že nově se stanoví doba, od které počíná běžet lhůta pro omezení vstupu na území v souvislosti se správním vyhoštěním cizince. Zpráva uváděla, že podle dosavadní právní úpravy doba, po kterou byl cizinci omezen vstup na území, počíná běžet okamžikem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. ještě za jeho pobytu na území. Tímto způsobem fakticky docházelo k neodůvodněnému zkracování doby takového omezení ještě před jeho realizací. Zákonodárce předmětnou novelou zamýšlel umožnit správnímu orgánu, aby stanovil nejen celkovou délku doby zákazu pobytu na území, ale i počátek této doby individuálně, s ohledem na okolnosti dané věci, a to v každém rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud s odkazem na tuto důvodovou zprávu vyslovil, že je tedy na správním orgánu, aby ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil v první řadě počátek doby, v níž je cizinec povinen vycestovat z území dle § 118 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců a dále počátek doby zákazu vstupu na území dle § 118 odst. 1 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců s tím, že nejzažší datum pro běh této lhůty je právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění. Počátek doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, je pak správní orgán oprávněn odvíjet právě od uplynutí lhůty pro vycestování z území. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí vydaném v rozšířeném senátu vyslovil, že nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a stanovil pouze celkovou dobu zákazu vstupu na území, aniž by jakkoliv určil počátek této doby, nelze než vycházet z toho,

že tato doba se počítá již ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24.11.2005 do 31.12.2011 (novela zákonem č. 303/2011 Sb.) na počítání doby zákazu vstupu na území žádný vliv ani případná skutečnost, že z jakéhokoliv důvodu došlo k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Seznatelně až podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1.1.2012 se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

- 1) Ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území.*
- 2) Nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.*
- 3). Doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává až podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2012.*

Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze aplikovat i na případ žalobce s výsledným posouzením, že započítávat období, po které nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, do doby zákazu vstupu na území, nemělo v době rozhodování správních orgánů v této věci nejen oporu v zákoně, ale ani ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění.

Je tomu tak proto, že Policie České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 3.12.2005 o správním vyhoštění žalobce stanovila pouze dobu 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR, aniž by využila své pravomoci a v rozhodnutí o tomto správním vyhoštění vymezila její počátek a tím způsobila, že doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území má svůj počátek dnem právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Takovým dnem je den 9.12.2005, a proto od tohoto dne lze počítat plynutí poloviny z doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území.

Protože správní orgány správní orgány v dané věci nesprávně posoudily jednu z podmínek ustanovení § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, totiž zda uplynula polovina z doby, po kterou nebylo možné žalobci umožnit vstup na území a jen z tohoto důvodu bylo řízení o žádosti žalobce o zrušení správního vyhoštění zastaveno, neposoudily důvody pro prominutí správního vyhoštění věcně správně a v jejich úplnosti.

Tyto skutečnosti soud považuje za podstatný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost, a to pro nesprávné právní posouzení jedné z podmínek, za nichž lze zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Ostatní námitky žalobce soud považuje za nedůvodné a přisvědčuje žalovanému správnímu orgánu v tom, že žalobcem namítané rodinné a soukromé poměry nejsou relevantním důvodem pro prominutí správního vyhoštění, a to i v souladu s judikaturou Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11Ca 156/2008, neboť předmětem řízení a soudního přezkumu ve věci žalobce nebylo správní vyhoštění,

v němž lze namítat okolnosti, které by bylo možné uplatnit v řízení o vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zrušení správního vyhoštění, v němž se uplatní jiné podmínky dle § 122 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. Nejsou relevantními ani ty argumenty, které žalobce jako důvod pro zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dovozuje z rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie ze dne 8.1.2008, jímž bylo podle § 122a odst. 2 zákona o pobytu cizinců změněno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Toto rozhodnutí bylo vydáno jako nové podle § 101 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb. v návaznosti na § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a nepřineslo změnu co do důvodů správního vyhoštění žalobce z území ČR, nýbrž reagovalo na zcela jinou skutkovou situaci, kterou podchycuje institut ustanovení § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. upravující posouzení možnosti vycestování z území, byť by bylo správní vyhoštění důvodné a vydané v souladu se zákonem. Jde o objektivní důvody, které správní orgán zjistil ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky. Rozhodnutí o změně správního vyhoštění tak není determinováno jednáním žalobce či uplynutím zákonem stanovené doby, ale tím, že u žalobce vznikly kvalifikované důvody znemožňující jeho vycestování, stanovené v § 179 a zohledněné v postupu policie podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pořadem práva, totiž vydanými rozhodnutími je proto žalobci umožněno, aby nevycestoval do země svého původu, to však nic nemění na důvodech, pro které bylo vydáno správní vyhoštění spočívajících v jednání žalobce, má to vliv pouze na výkon tohoto rozhodnutí. Uvedeným novým rozhodnutím byla změněna pouze výroková část rozhodnutí o vyhoštění, týkající se překážky vycestování dle § 179 citovaného zákona tak, že na rozdíl od předchozího výroku, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování bylo stanoveno, že se na žalobce vztahuje důvod znemožňující vycestování dle § 179 citovaného zákona a vycestování žalobce není možné. Avšak ani tato změna rozhodnutí o vyhoštění nepřinesla ve smyslu rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu individuální určení počátku doby zákazu vstupu na území tak, aby od takového počátku doby bylo možné odvíjet lhůtu stanovenou v § 122 odst. 6 písm. a) zákona pro účely zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění.

Na základě všech výše uvedených úvah soud shledal, že jsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí a proto rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

V dalším řízení je proto na žalovaném správním orgánu, aby se znovu zabýval žádostí žalobce a znovu posoudil, zda došlo k naplnění *obou* podmínek ustanovení § 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., které musí být splněny *kumulativně* a zda je tedy na místě vydat rozhodnutí, jímž bude zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Při posuzování podmínky běhu doby dle § 122 odst. 6 písm. a) zákona bude vázán právním názorem soudu. (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, když k takovému postupu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu nepožadovali nařízení ústního jednání před soudem

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci úspěch. Soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.